

Vera, upanje in ljubezen.

(Legenda.)

Prišel je nekokrat Gospod Jezus z učencem Petrom do vasi, kjer je slišal mrliču zvoniti. Pošlje Petra vprašat, kdo je umrl? Apostol se kmalu vrne in pove, da je umrlo bogatinu edino dete, in da je umrl tudi oče dveh malih ubogih otrok.

„Pojdi, jih greva potolažit,“ reče Gospod. Pa gresta.

Prideta k domu onega bogatina; že od daleč zaslišita silno upitje. Mati si je ruvala lase in vila roke, da ni videla in slišala nič od same žalosti.

Pristopi Gospod k očetu in mu reče: „Ne žaluj! Izroči svojo bridkost Bogu: On je poklical dušo tvojega otroka k večnemu veselju.“

„Ti ne poznaš očetovska srca, da tako govoriš,“ se razjezi bogatin. „Mene ni mogoče potolažiti, kajti ni ga, ki bi mi mogel vrniti otroka. Idi dalje in pusti me samega,“ zatarnal je bogatin.

„Vidim, da tukaj nič ne opraviva,“ reče Gospod Petru. „Pojdi, greva rajši k onim sirotam.“

Gresta in prišla sta do borne kočice. Na postelji je ležalo mrtvo truplo očetovo, a dvoje otrok je čepelo poleg njega, tresoč se mraza in strahu.

Gospod pošlje Petra po bogatina. Ko pride, vpraša Gospod otroka: „Kaj plačeta?“

„Zebe me,“ odgovori deček.

„Zakaj pa ti jokaš?“ vpraša deklico.

„Lačna sem,“ odgovori ta.

„Ali za očetom nič ne plakata?“ vpraša Gospod dalje.

Otroka pogledata Gospoda začudeno.

„Ali zakaj bi plakala za očetom?“ reče deček, „saj le spi.“

„Da, prav praviš, deček,“ reče Gospod. „Oče spi in zbudil se bo poslednji dan.“

Nato pogleda bogatina, kateri je stal molče zraven njega.

„Glej, otroka ne plakata za očetom, a ti za otrokom toliko žaluješ?“

„Ona tega ne umeta in mislita, da oče res le spi,“ odgovori bogatin.

„Ko je bil Kristus poklican k hčeri Jairovi,“ govori Gospod dalje, „takrat je povedal njenim staršem: Vajina hči ni umrla, ampak spi. Ali kaj veš o tem?“

Bogatin je molčal. Gospod pa je ukazal Petru, naj zakuri v peč. Sam pa se je vsedel k mizi in posadil otroka poleg sebe. Nekoliko pomóli, nato pa iz nevidnega vzame kruh, ga dá otrokoma, da sta jedla. Ko se nasitita, jima še reče:

„Ali hočeta, da sem jaz vajin oče?“

Otroka pokimata: „Hočeva.“

„Ti boš velel zakuriti, kadar bo mrzlo,“ reče deček.

„In če bova lačna, boš nama dal kruha,“ doda deklica.

Gospod se je začudil, je pogledal na bogatina in rekel: „Ta otroka imata vero in upanje, ali ti tega nimaš. Vendar imaš pa gorko ljubezen, ki te tudi mora zveličati. Glej, zdaj nimaš otrok, tu sta dve siroti, ki nimata roditeljev. Vzemi ju k sebi in bodi jima oče. Če to storiš iz ljubezni, imel boš od Boga plačilo. Povrh pa pomni besed: „Ako ne bodete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“

Poslušal in ubogal je bogatin Gospoda, pa je vzел otroka k sebi. Ljubil ju je tako, da je kmalu pozabil na lastno dete. A ker je imel ljubezen, našel je pa v tem tudi vero in upanje in bil je srečen človek.

Vrhovski.

